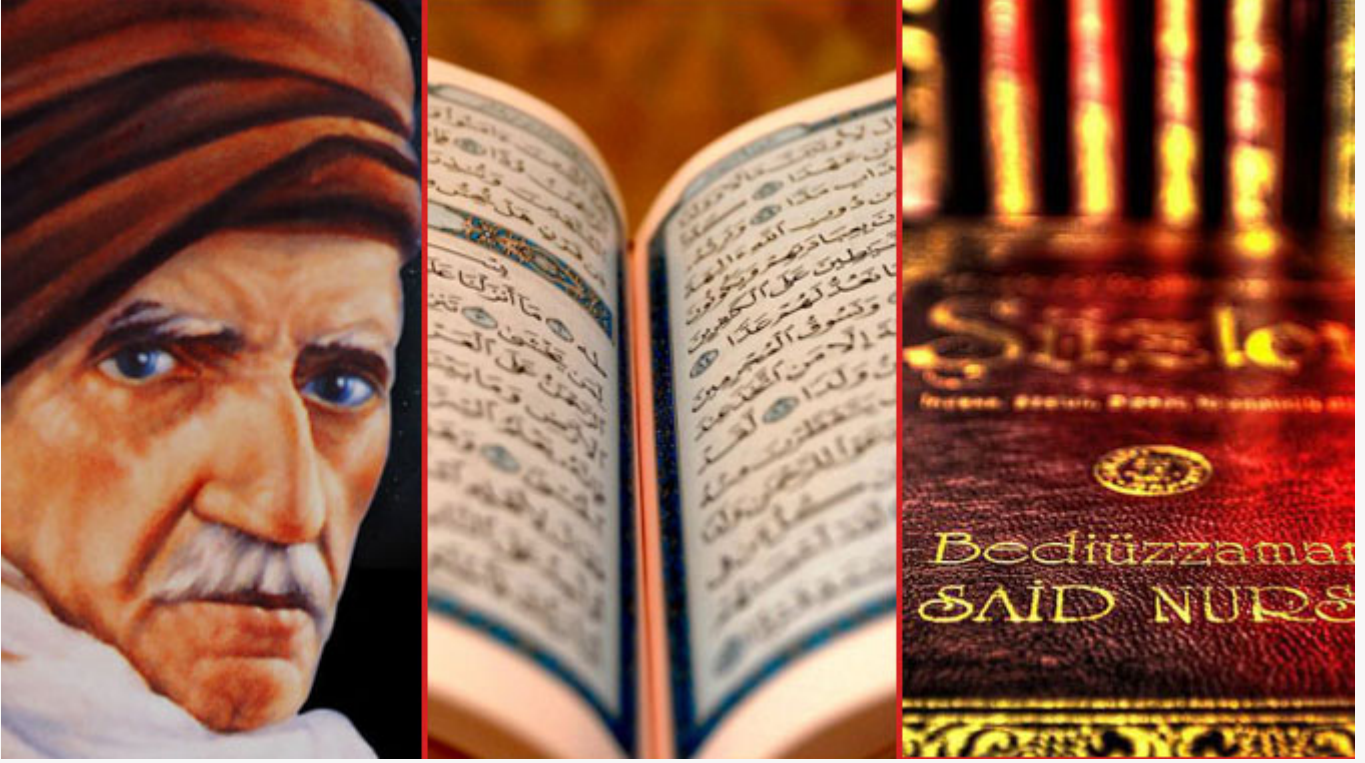

Verâset-i Nübüvvet ve Risale-i Nur

Verâset-i Nübüvvet: Peygamber vârisliği, Peygamberimizin (asm) vârisi durumunda olan, büyük âlim ve velilerin yoludur. Efendimiz (asm) “Âlimler, Peygamberlerin vârisleridirler”¹ ve “Ulemaya (hürmet ediniz) ikram ediniz. Çünkü ulema, peygamberlerin vârisleridir.”² hadîs-i şerifleriyle âlim olmanın pek kolay bir şey olmadığını, i’caz-kâr belâgatları ile beyan buyuruyorlar. Zira mademki bir âlim, Peygamberlerin vârisidir; o halde hak ve hakikatın tebliğ ve neşri hususunda, aynen onların tutmuş oldukları yolu takip etmesi lâzımdır. Her ne kadar bu yol; bütün dağ, taş, çamur, çakıl, uçurum, daha beteri takip, tevkif, muhâkeme, hapis, zindan, sürgün, tecrid, zehirlenme, idam sehpaları ve daha akl-u hayâle gelmeyen nice bin zulüm ve işkencelerle dolu da olsa.³

Pek iyi bilirsiniz ki, hakikî irşâd âlimleri enbiyanın vârisleridir. Bu mübârek zatlarda kendilerine miras kalan vaaz-u nasihâtı, Kur’ân-ı Mübîn’in emirlerine göre yaymakla mükelleftirler. Vazifesini yaparken hiçbir ücret ve ivazın (karşılığın, bedelin) talibi değildirler. Vazifelerini fi sebîlillâh yaparlar. Ancak, Allah ve Resulünün (asm) rızasına taliptirler. Son nefeslerine kadar bu mukaddes vazifeye devam ederler. Çünkü, bu vazife onlara Allah ve Resulünün emânetidir.⁴ İşte Üstâd Bediüzzaman Hazretleri de böyle bir vazife ile mükellef olduğu için Allah ve Resulünün (asm) emânetinin gerektirdiği tavır, duruş ve şecaati göstermiştir. Fiillerinin neticesini ise Rabbinden beklemiştir. “Yarım asırdan fazla o mukaddes cihadı ile bütün ömrü boyunca bu çetin yolda yürüyen ve karşısına çıkan binlerle engeli bir yıldırım sür’atı ile aşan ve Peygamberlerin vârisi olan bir âlim olduğunu amelî bir surette ispat eden bir zâttır.⁵

Verâset-i nübüvvet muhakkikleri aynı zamanda da “asfiya”dırlar. Asfiya; sâfiyet, kemâlât ve takvâ sahibi olan, Hz. Peygamber’in (asm) vârisi hükmünde, onun meslek ve gayelerini hayata geçirmeye ve tatbikine çalışan âlim zâtlardır. Verâset-i nübüvvet ehli olan asfiya ve muhakkikînin, şuhuda değil, Kur’ân’a ve vahye, gaybî fakat sâfi, ihatalı, doğru hakaik-i imâniyelerine dair ahkâmlarına yetişilemez.⁶ Çünkü asfiyalar verâset-i Nübüvvet sırrıyla ve Kur’ân’ın kat’î ifâdâtıyla mes’elelere bakarlar. Asfiyalar, velâyet-i kübrâ olan verâset-i nübüvvet ve siddikiyete namzettirler. Kur’ân-ı Hakîm’den doğrudan doğruya, verâset-i Nübüvvet sırrıyla alınan marifet, diğer yollarla alınan marifetlerden çok üstündür. Bediüzzaman Hazretleri “Verâset-i Ahmediye ile İsm-i Âzam zilline mazhar bir mü’min, kendi kabiliyeti itibarıyla, kemiyetçe bir nebînin feyzi kadar sevap alıyor denilse, hilâf-ı hakikat olamaz.”⁷ demiştir. Bu sırrı fehmetmeyenler, muhakkikîn-i İslâmiyeyi, hükemâlara nisbeten geri zannediyorlar. Halbuki akılları gözlerine inmiş, kesrette boğulmuş olanların ne haddi var ki, verâset-i Nübüvvet ile makâsıd-ı âliye-i kudsiyeye yetişenlere yetişebilirler?”⁸

Verâset-i nübüvvet yolu, velâyet-i kübrâdır. Bu yol tasavvuf berzahına girmeden, doğrudan doğruya hakikate yol açmaktır.⁹ İşte bu cadde-i kübrâ, velâyet-i kübrâ olan ehl-i verâset-i nübüvvet olan Sahabe ve Selef-i Sâlihînin

caddesidir.10 Verâset-i nübüvvet denilen velâyet-i kübrâda bulunanlar, makam-ı rızaya yetişirler. Böylece “kudsî bir mücâhede-i mânevîyeyi tazammun eden ve sırr-ı verâset-i nübüvvetle velâyet-i kübrânın feyzine mazhar ve sahâbenin sırr-ı meşrebine medâr olan Risâle-i Nur” da11 velâyet-i kübra yolu ile cadde-i Kübra-i Kur’âniyededir. Risalet ve nübüvvetin her asırda verâset noktasında nâibleri ve vârisleri ve vekilleri bulunmak kaidesiyle, vazife-i irsiyeti tam yapan Risale-i Nur olduğu Birinci Şuâ’da12 beyan edilir. Risale-i Nur, Sahâbenin sırr-ı verâset-i Nübüvvetle meşreb-i uhuvvetkârânesini göstermektedir. Hem Risaletü’n-Nur’un velâyet-i kübrâ olan sırr-ı verâset-i Nübüvvet feyzini veren ders-i hakâik dâiresindeki ilm-i hakikat dahi dâire hâricindeki tarikatlere ihtiyaç bırakmaz.13

Evet, Risale-i Nur’un o kadar dehşetli muannidlere karşı galibâne mukavemeti, sırr-ı ihlâstan ve hiçbir şeye âlet edilmemesinden ve doğrudan doğruya saadet-i ebediyeye bakmasından ve hizmet-i imâniyeden başka bir maksat takip etmemesinden ve bazı ehl-i tarikatın ehemmiyet verdikleri keşf ve kerâmât-ı şahsiyeye ehemmiyet vermeme ve velâyet-i kübrâ sahipleri olan Sahabîler gibi, verâset-i Nübüvvet sırrıyla, yalnız imân nurlarını neşretmek ve ehl-i imânın imânlarını kurtarmaktır.14

Risale-i Nur’un da bu mu’ciznüma Peygamber’in (asm) bu zamanda bir mu’cizesi, bir tasarrufu, bir nuru olması ve verâset-i Nübüvvetin bir in’ikası, Risale-i Nur’da tam tecelli etmesi hasebiyle aynen bütün talebeleri şahs-ı manevînin imânından feyz alıyorlar.

Hem “Seni ancak âlemlere bir rahmet olarak gönderdik.”15 âyetinin verâset-i Ahmediye (asm) cihetinde, mânâ-yı işârî noktasında, bu asırda o Rahmeten li’l-Âlemîn’in bir ayinesi ve hakikat-i Kur’âniyenin bir hakikî tefsiri olan Risale-i Nur, o küllî rahmetin bir cilvesi, bir nümunesi hükmündedir. Bediüzzaman Hazretleri de verâset-i Muhammediye (asm) makamında olan bir zât-ı âlî-kadrdır. Vazifesi ise verese-i nübüvvet ve hamele-i şeriat-ı Ahmediye’dir (asm). Risale-i Nur, verâset-i nübüvvet yoluyla doğrudan doğruya hakikatü’l-hakâike yol açmış cadde-i kübra-i Kur’âniyedir.16

Bütün kıymettâr kitaplar içinde Risale-i Nur’un Kur’ân’ın işârât ve iltifatına ve evliyâ-i izâm’ın takdir ve tebşir ve tahsisine vech-i ihtisasını; hem Risale-i Nur’un bilfiil harikulâde olarak bu asr-ı zulmet ve vahşet ve dehşette düşmanlarına karşı mukavemeti ve resâneti ve mü’minlere karşı şefkat ve himayeti ve talebelerine iksir-i nûr ve verâset-i nübüvvetle harika bir surette hakikat tedrisi ve ilim ihdâsi ve Muhyi ismine mazhariyetle ölü kalblerin dirilmesi Risale-i Nur’un bir kerameti ve bizlere ve ehl-i imana bir ikram-ı İlâhî ve bir in’âm-ı Rabbanî olduğundan izharı tahdis-i nimet olduğunu delilleriyle ispat ve beyan edilmiştir.17

Dipnotlar:

- 1- Buhari, İlim: 10; Ebû Dâvud, İlim:1; Müsned: 5:196.
- 2- El-Feth-ül Kebir 1/226, Keşf-ül Hafâ 1/172;
- 3- Tarihçe-i Hayat, s: 8.
- 4- Tarihçe-i Hayat, s: 660.
- 5- Tarihçe-i Hayat, s: 8.
- 6- Mektubat, s: 83.
- 7- Sözlere, s: 349.
- 8- Sözlere, s: 350.
- 9- Mektubat, s: 22.
- 10- Mektubat, s: 450.
- 11- Lem’alar, s: 355.
- 12- Şuâlar, s: 725.
- 13- Lem’alar, s: 351.
- 14- Kastamonu Lâhikası, s: 263.
- 15- Enbiyâ Sûresi, 21:107.
- 16- Tarihçe-i Hayat, s: 533.
- 17- Fihrist Risalesi, 2. Cild [10. Şuâ].